ואבג מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה טו סמג לאוין

סה: סה: ז ד ה מייי פט"ו שם הלי ח סמג שם טוש"ע א"ח סיי שנג סעיף א: ד מיני מייו שת הלכה נווי

תורה אור השלם ויעפלוּ לעלות אל ראש 1

ר זַּיְבְּכָּירּ לַבְּילווֹ אֶל דּ אש הָהָר זַאֲרוֹן בְּרִית יְיָ וּמֹשֶׁה לא מָשׁוּ מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה:

ַנְיַחָר אַף יִיָּ בָּם וַיַּלַרְּ: 2 וַיִּחַר אַף

3 והעוז חר מעל הא'הל ַרְיָּפֶּן אָהָרְן שָׁ מַרְיָם וְהִנָּה וַיִּפָּן אַהָרן אֶל מִרְיָם וְהִנָּה וַיִּפָּן אַהָרן אֶל מִרְיָם וְהִנָּה :מצרעת 4 ויעו משה ויאמר והו לא יאמְרוּ לא נְרְאָה אַלֶּיךְּ

יָי: שמות ד א 5 וַיִּאֲמֵן הָעָם וַיִּשְׁמְעוּ בִּי פָקַד יִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרְאֵל וְכִי רָאָה אֶת עָנְיָם וַיִּקְּדוּ יִם וַיִּקְדוּ שמות ד לא ייי ליי שמחרני וָהָאֶמִן בַּיִי וַיַּחְשְׁבָהָ לּוֹ צְדָקָה: בראשית טו ו 7 וַיאמֶר יִיָ אֶל משֶׁה וְאֶל אהרן יען לא האמנתם בי ַרְבְּיִרְעָנִי לְעֵינֵי וּ יִשְׂרָאַל לְכַן לֹא תָבִיאוּ זְּ יִשְּׁלְ אֵל לְבֵּן לֹא וְנְבִּיאוּ אֶשׁר הַקָּהָל הַנָּהם: במדבר כ יב 1 וַיֹּאמֶר יְיָ לוֹ עוֹד הָבָא נְא מילל ליחר בייל אל מילן ליד ביילל ליהר בייל ליד ביילל ליהר בייל ליד ביילל ליהר בייל ליד ביילל ליהר ביילל ליהר ליד ביילל ליהר ביילל ליהר ביילל ליד ביילל ליהר ביילל ליהר ביילל ליהר ביילל ליד ביילל ליהר בייל

יַּבְּשֶּׁלִיכוּ אִישׁ מֵטַהוּ 10 וַיַּשְׁלִיכוּ אִישׁ מֵטַהוּ זַיִּהְיוּ לְתַנִּינָם וַיִּבְלַע מֵטַה אָהָרן אֶת מַטֹּתָם: שמות ז יב

> לעזי רש"י פליינ"א. מקצועה.

ויוצאה מחיקו והנה שבה

מוסף תוספות א. שלו. מוס' הכח"ש.

רבינו חננאל (המשך) הכל חייב, למעלה מי' דברי הכל פטור מחטאת ואינו אסור אלא משום שבות, מג' ועד י' ר"ע מחייב וחכמים פוטרין ותניא נמי ווזכמים פוטרין ווזניא נמי הכי, פליגא אתרוייהו, אדרי אלעזר דסבר אפילו (למטה) ולמעלהן מי׳ פליגי, ולרב המנונא דסבר למטה מי׳ ומנונא ייטבו למטוי מי פליגי בעשרה כולהו, הא אמר מג' ועד י' בלבד הוא דפליגי, ותניא כוותיה. וסוגיין דשמעתין אסור . לזרוק מרה״י לרה׳ . באמצע בתוך ג׳ לדברי הכל בתוך ג׳ לרבנן צריך הנחה ע"ג משהו, ובהמוציא יין ידף פו אוקמינז בזורק. מכלל שאם לא נח אפילו ע"ג משהו לא מחייבי רבנן. הא ל)דרב חלקיה בר טובי עדיפא דתניא כוותיה בהדיא. מג' ועד י' פטור אבל אסור כרבנן. למעלה מעשרה, אם אין אותן ב׳ רשויות שלו אסור לזרוק מזו לזו משום שבות, ואם הם ב' דיוטאות שלו זו

ואלא הא גמיר גוירה שוה. וא"כ לא כסתו התורה דהוה ליה כמפורש. ומשני רבי יהודה בן בתירא לא גמרה ואין אדם דן ג"ש מעלמו [פסחים סג]: ואלא. לרבי יהודה: מהיכן הוה. באיזו חטא מת דכתיב כי בחטאו מת¹⁰: מויעפילו. ויעפילו לעלות וגו׳ שלא הרשיע כ״כ כחילול שבת: שפנה **מלרעתו.** קדם ונתרפא: **והנה ידו מלורעת.** היינו לוקה בגופו: **ויוליאה והנה ידו.** אחר היליאה מלורעת כשלג ובמדה טובה כתיב מחיקו והנה שבה: נס בסוך נס. לאחר שחזר ונעשה מטה בלען ולא כשהוא חנין דלא כחיב ויבלע חנין אהרן: ולא ילפינן זורק ממושיט. שהיה

בזירה שוה לא גמיר. ואם תאמר וליגמר מר' עקיבא שהוא קבלה מרבו ואור"ת שהיה להם בקבלה מנין ג"ש שבכל התורה וזו היתה יתירה על החשבון" לפיכך לא קיבלה: למימרא

ואלא הא גמר גזירה שוה יושלא לא גמר אלא מהיכא הוה ימויעפילו הוה כיוצא בדבר אתה אומר יויחר אף ה' בם וילך מלמד שאף אהרן נצמרע דברי רבי עקיבא אמר לו רבי יהודה בן בתירא עקיבא בין כך ובין כך אתה עתיד ליתן את הדין אם כדבריך התורה כסתו

ואתה מגלה אותו ואם לאו אתה מוציא לעז על אותו צדיק ואלא הכתיב בם ההוא בנזיפה בעלמא תניא כמאן דאמר אף אהרן נצמרע דכתיב יויפן אהרן . אל מרים והנה מצורעת תנא שפנה מצרעתו אמר ריש לקיש יהחושד בכשרים לוקה בגופו דכתיב ∙והן לא יאמינו לי וגו' וגליא קמי קוב"ה דמהימני ישראל אמר לו הן מאמינים בני מאמינים ואתה אין סופך להאמין הן מאמינים דכתיב זואמן העם בני מאמינים זוהאמין בי"י אתה אין סופך להאמין שנאמר זיען לא האמנתם בי וגו' ממאי דלקה דכתיב זואמר ה' לו עוד הבא נא יַדךְ בחיקך וגו': אמר רבא ואיתימא רבי יוסי בר' חנינא מדה מובה ממהרת לבא ממדת פורענות דאילו במדת פורענות כתיב יויוציאה והנה ידו מצורעת כשלג ואילו במרה מובה כתיב ויוציאה מחיקו והנה שבה כבשרו מחיקו הוא דשבה כבשרו יוויבלע ממה אהרן את ממותם א"ר אלעזר יונס בתוך נס: מרה"י לרה"י ברי: ייבעי רבה לממה מעשרה פליגי ובהא פליגי דמ"ם אמריגן [®]קלומה כמה שהונחה ומר סבר לא אמרינן קלומה כמה שהונחה אבל למעלה מעשרה דברי הכל פמור ולא ילפיגן זורק ממושים או דילמא למעלה מעשרה פליגי ובהא פליגי דמר סבר ילפינן זורק ממושים ומר סבר לא ילפינן זורק ממושים אבל למטה מי' דברי הכל חייב מאי טעמא קלוטה כמה שהונחה דמיא אמר רב יוסף הא מילתא איבעיא ליה לרב חסרא ופשמה ניהליה רב המנונא מהא מרה"י לרה"י ועובר ברשות הרבים עצמה ר' עקיבא מחייב וחכמים פוטרים מדקאמר ברשות הרבים עצמה פשיטא למטה מעשרה פליגי ובמאי אילימא במעביר ® לממה מעשרה הוא דמחייב למעלה מי' לא מחייב •והאמר ר' יאלעזר המוציא משוי למעלה מעשרה חייב שכן משא בני קהת אלא לאו בזורק ולמטה מעשרה הוא דמחייב למעלה מעשרה לא מחייב ש"מ בקלוטה כמה שהונחה פליגי ש"מ ופליגא דר' אלעזר דאמר ר"א מחייב היה ר' עקיבא אפילו למעלה מי' והאי דקתני רה"ר עצמה להודיעך כחן דרבגן ופליגא דרב חלקיה בר מובי דאמר רב חלקיה בר מובי אתוך שלשה דברי הכל חייב למעלה מעשרה דברי הכל פמור מג' ועד י' באגו למחלוקת ר' עקיבא ורבגן תניא גמי הכי בתוך, ג' דברי הכל חייב למעלה מי' אינו אלא משום -שבות ואם היו רשויות שלו מותר מג' ועד עשרה ר"ע מחייב יוחכמים פומרין אמר מר אם היו רשויות שלו מותר לימא תהוי תיובתיה דרב דאיתמר "שני בתים בשני צדי רה"ר רבה בר רב הונא אמר רב יאסור לזרוק מזה לזה ושמואל אמר מותר לזרוק מזה לזה ולאו סמי אוקימנא לההיא כנון דמידלי חד ומתתי חד דזימנין נפל ואתי לאתויי אמר ליה רב חסדא לרב המנונא ואמרי לה רב המנונא לרב חסדא מנא הא מילתא דאמור רבנן כל פחות מג' שכלבוד דמי אמר ליה לפי שאי אפשר לה לרשות הרבים שתילקט במלקט וברהיטני אי הכי ג' נמי ותו הא דתנן יהמשלשל דפנות מלמעלה לממה אם הן גבוהין מן הארץ שלשה מפחים פסולה הא פחות מג' כשרה 🌣 התם היינו מעמא משום קהויא לה מחיצה שהגדיים בוקעין בה תינח למטה למעלה מאי איכא למימר אלא כל פחות משלשה כלבוד דמי הלכתא גמירי לה סת"ר מרה"ר לרה"ר ורה"י באמצע רבי מחייב יוחכמים פומרין רב ושמואל דאמרי תרוייהו לא חייב רבי אלא ברה"י מקורה דאמריגן ביתא כמאן דמליא דמי אבל שאינו מקורה לא אמר רב יחנא אמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה רבי שתים אחת משום הוצאה ואחת משום הכנסה יתיב רב חנא וקא קשיא ליה למימרא

בעבודת הלוים למעלה מעשרה מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמלע וסיפא דקתני הזורק פטור והמושיט חייב דברי הכל היא: או דילמא למעלה מי׳ פליגי. ומשום הכי פליגי ופטרי רבנן דאין כאן אויר רה״ר וזורק ממושיט לא ילפינן ורבי עהיבא יליף וסיפא רבנן קאמרי לה: ועובר גרסינן. מרה"י לרה"י ועובר ברשות הרבים עלמה. ולח גרסינן ברישה הזורק: והה המר ר' הלעור. בהמלניע ויליף ממשא בני קהת דארון: אלא לאו בזורק. מיירי מתניתא כי מתניתין וקתני בברייתא עלמה ובהא הוא דמחייב ר' עחיבא משום דנקלטה באוירו של רה"ר: למעלה מעשרה. דיליף זורק ממושיט: ופליגה דרב חלקיה. הה דר' חלעור: מוך שלשה דברי הכל חייב. ואע"ג דלא נח מודו דכמונח דמי: פעור. דלא ילפינן זורק ממושיט: באנו למחלוקת. ובקלוטה כמה שהונחה: משום שבות. שזרק מרשותו לרשות חבירו ולאו משום הפסק רה"ר דהוא הדין נמי אם היתה אללו עד שיערבו: ואם היו. שתיהן הרשויות שלו מותר לכתחילה: אסור לורוק מוה לוה. ואפילו הן שלו דאי משלו לשל חבירו לא הוה שרי שמואל: לאו מי אוקימנא. בעירובין: דמדלי חד ומחחי חד. דמתוך כך לריך לאמן ידו מגבוה לנמוך או מנמוך לגבוה טריד בה ודילמא לא זריק על הגג ונופל לרה"ר ואתי לאחויי. ולהכי נקט ואתי לאתויי דאילו משום נפילת רה"ר ליכא חיוב חטאת דמתעסק הוא אלל הולאה דלא נתכוון לזרוק לרה"ר: כלבוד דמי. דרשות שאינו גבוה ג' בטל אלל רה"ר: אמר ליה. סברה היה: לפי שהי הפשר. להחליק רה"ר מגבשושיות כאילו נלקטו במלקט ורהיטני פליינ״א בלע״ז והן בשני גווני כלים של עץ וברזל חד נעוץ בתוכו ובהן משוה פני רוחב הקרש ומחליקה הלכך גבשושיות נמי רה"ר: אמר ליה. אי מסברא אפילו ג' נמי: המשלשל. מתחיל לארוג דופני הסוכה בערב כלפי מעלה ומשלשל ובא כלפי מטה: משלשל. מוריד: אם גבוהות מן הארץ ג' טפחים פסולה הא פחות מג' כשרה. דאמרינן לבוד כמי שנכפף עליהן ונשלמו עד למטה הכא לאו טעמא דמילהט הוא. נראה לי דהכי גרסינן מאי איכא למימר: התם משום דהויה לה מחילה שהגדיים בוקעין בה. ובפחות משלשה ליכא בקיעת גדיים: תינה למטה למעלה מחי חיכח למימר. למעלה היכח

א) ומכות יד: וז"ל הערוך ערך גזר ב' גזרה שוה לא גמיר ערך גזר ב' גזרה שוה לא גמיר פי' לא גמיר ר"ע ג"ש אלא הוא דרש לעצמו עכ"ל ובזה מיושב קושית התום' דהכח ל"ה ג"שן, ב) ויומא יט: ד"ה ג"ש], ב) [יומח יט: ע"ש], ג) [פסחים קיח: חולין קכו.], ד) [ניטין עט. ב"ק ע:], ד) [ניטיל ד:], ו) לעיל לב., ו) עירובין פה:, ח) [שם], ט [ע" סוכה ו:], י) עירובין פו: סוכה נוו.. כ) לעיל ד:. ל) נ״ל רב חסדא, מ) [במדבר

הגהות הב"ח

(מ) גם' ובמאי אילימא במעביר. נ"ב פי' ופליגי בהנחת גופו אי כהנחת חפן . דמי: (ב) שם הא פחות משלשה כשרה מאי איכא

גליון הש"ם

נמ' והאמר ר"א המוציא משוי. עיין עירובין דף לג ע"א תד"ה והא אי בעי:

מוסף רש"י

ן ים ג"ש לא גמר. ולא למדה מרכו (מכות יד:), הלוויד ג ש לא גבור. זכנו כמלט מרכו (מכות יד:). קלוטה. כמוך האויר, כמי שהונחה. לארץ (גיטין עט.) החפץ הואיל נתרן (גיםין עם) המפן הותיכ ונקלט באוירה של רה"ר כמי שהונחה בתוכו הוא ואע"ג שהונחה בתוכו הוח וחע"ג דלא נח (לעיל ד.). המוציא משא למעלה מעשרה. מעבירו באויר בידו ואינו על מעבירו בחיר בידו וחיט על כתפו וגבוה מן הארץ עשרה קאמר, דאי במונח על כתפו מתניתין היא (דעיד צב.) והא דתנן (לקמן ק.) הזורק ד' אמות בכותל למעלה מעשרה אמות בכותל למעלה מעשרה חמות בכותג מענה מעשרה כזורק באויר, אלמא אין למעלה מעשרה רה"ר, דוקא זורק אבל מעביר חייב, דיליף מבני קהת במשכן (דעיד צב.). שני בתים של אדם אחד. (ערובין פה:). דמידלי חד ומתתי חד. למל גכוה וא ובחצר זה. למה גבום המחך לגבוה ולא יגיע ויפול לרה"ר (שם). המשלשל דפנות. כל מלמעלה למטה דפנות. כל מנמענה נמטף קרוי שלשול (סובה סח.). טריל"ר בלע"ז (ערובין פו:). מלמעלה למטה. שהמחיל לארוג המחילה אלל הסכך ואורג וכא כלפי מטה (סובה .שם וערובין שם

רבינו חננאל

ופירשו דלא גמר מפי רבו ג"ש זו אלא הוא רבו ג"ש זו אלא הוא לעצמו דן זה, וקיי"ל אדם דן ק"ו בעצמו ואין אדם דן ג"ש מעצמו, ומזאת אתה למד דכל ג"ש דלא גמרא הוא ליכא למיסמך גמרא הוא ליכא למיסמך עלה. ור' עקיבא כיון דלא הות גמרא בידיה לפיכך נידחת ולא קיבלה ממנו. ואף לא עמד שאהרן נצטרע, ואי משום דכתיב ויחר אף ה' בם, בנזיפה בעלמא. נתברר לנו מפסקא בעלמא. דמתניתין כי הזורק מרה"ר לנוח ברה"י או מרה"ל לנוח ברשות הרבים, ונעשית מחשבתו חייב. ופסקא תנינא דמתניתין הזורק מרה"י לרה"י אחרת וחכמים פוטרין. . ו**לענין** בעיא דרבא למטד

דאמרינן לבוד למעלה בכמה דוכתין כגון מקיפין ג' חבלים דעירובין (דף מי:) וכגון שהרחיק את הסיכוך מן הדפנות ג' טפחים פסולה (סוכה דף ח.): כמאן דמלי. מתוך שהוא חושך ומלא הבלא: אבל שאינו מקורה. כגון חלר: וקא קשיא ליה. בהא דאגמריה רביה:

. כנגד זו ורה״ר ביניהם (משות) ובשוות) מותר לזרוק מזו לזו. ואם היתה דיוטא אחת למעלה ואחת למטה שהזורק צריר להעקים בצג דו הזה דבינה (כשחות) בחוד של הידוק מה הידוק של הידוק המהידות הידוק הידוק במה הידוק במה הידוק בהיק ולדורק אטרו משום גזרית, גורינן לדורק דלמא נפלה בהר"ר עצמה ואתי לעיולה מרח"ר לרח"י. תרגומא גמי להא דרב דאמר ב"ב נפלו. ואסיקנא כל פחות מג' טפחים כלבוד דמי, בין למעלה כגון הרחקת סכך מן הדפנות וכיוצא בה ובין למטה, הילכתא גמירי ה. ת"ר הזורק מרה"ר לרה"ר ורה"י באמצע ר' מחייב וחכמים פוטרין. פי' כגון שזרק מרה"ר ונתכוון לנוח ברה"ר אחד ולא נתכוון כדי שינוח ברה״י וגם לא נח ברה״י. אלא והועברה בלבד העבירה ברה״י ונח ברה״ר שנתכווז כדי שינוח בו. ואיז ממסום שזרק עד כדי שינוח בהיי" גגם אל נה ברה"י, איא (ה)נכרה בלבד העבירה וברה"י ונח ברה"ר שתנתון כדי שינוח בו. ואין ממקום שורק עד מקום שנח ד' אמות דכיון דאין ביניהם ד' אמות פטרי רבנן. ורבי סבר קלוטה באויר מי שהונחה בקרקע דמו. רב ושמואל דאמרי תרווייתו לא חייב רבי אלא בזמן שעברה ברה"י מקורה דסבר ביתה כמאן דמלי דמי וכאילו נתה ברה"י, ונמצא מנניס ומוציא מרשות לרשות. ואע"ג דלית תמן ד' אמות חייב. ומפרשא בגיטין בהזורק גט. אבל הזורק דרך רה"י שאינו מקורה לא מחייב ר' ולא אמר קלוטה כמי שהונחה. אמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה רבי שתים אחת משום הכנסה ואחת משום הוצאה.

. מעשרה פליגי. פשיטא לז דמושיט למעלה מעשרה ברה"ר ונח ברה"ר חייב. וכז מושיט מרה"י לרה"ר ווהיינו מעביר ד' מצפחה מיגי, נשטטא לך ומשחים למצמה מנשחה בחזייה והו בחירו חייב. וכן משטט מחזיי לחדין (חייתו מצבית היי אמות ברה"ר) וכמוציא משור על כתיד בדמ, שהרי למעלה מעשרה הוא, וכן היה משא בני קהת ומלאכה היא. אלא מיהו מושט מרח"י לרת"ר אצ"פ שלא הגיע ברח"ר עד ד' אמות חייב כיון דנת ברח"ר, שהרי הוא מוציא מרשות לרשות. אבל המגביה חפץ ברה"ר והעבירו ברשות הרבים ולא הכניסו ולא הוציאו מרשות לרשות, אם העבירו ד' אמות חייב ואם לאו פטור. אלו כולן פשוטות הן. ובעיא דרבה נמי פשוטה היא, מדתניא מרה"י לרה"י ועובר ברח"ר עצמה, ר' עקיבא יאה ופטוה את היה נוקן פשוטחות היה המישום היה, מוחשה מוחד להמים בכנהיה לבכבות היה במברית בכנהיה די פקרבא מחייב והמים היה במוחבים מחייב ובכנהיה ול בכנהיה די בכנהיה ודי בכנהיה ודי מקובא ומוחדים במברית במברית